

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 P 402791 21 P
Tuzla, 30.06.2023. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Edita Velagić u pravnoj stvari tužitelja Čazima Serhatlića iz Tuzle, ulica 115 HVO do br. 216, koga zastupa punomoćnik Mirnes Ajanović, advokat iz Tuzle i Kenan Gutić, advokatski pripravnik u kancelariji advokata Mirnesa Ajanovića advokata iz Tuzle, protiv tuženih Udruženje građana „Saliniana“, ulica Ismeta Mujezinovića br. 55, Grad Tuzla i Ekrema Avdića iz Tuzle, ulica Muhameda Hevaija Uskufija br. 8., oba zastupana po punomoćniku Amiru Omerćehajiću i Mirku Lekiću, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije „Omerćehajić & Lekić“ iz Tuzla, radi naknade štete zbog klevete, v.sp. 500,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave zaključene dana 05.06.2023. godine u prisustvu punomoćnika tužitelja Ajanović Mirnesa i punomoćnika tuženih Lekić Mirka, donio je dana 30.06.2023. godine sljedeću:

P R E S U D U

I. Obavezuju se tuženi da tužitelju solidarno na ime naknade štete zbog klevete – iznošenja i pronošenja izražavanja neistinitih činjenica u tekstovima: „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: Ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“ od 14.04.2021. godine, tekstu „Ekskluzivno: Federalni MUP „ušao“ u Tužilaštvo TK, panika u „čađavoj mehani“! od 16.04.2021. godine i tekstu „Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u „čađavoj mehani“! od 22.04.2021. godine, objavljenim na internet portalu www.tuzlalive.ba, isplate iznos od 500,00KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.06.2022. godine, kao dana podnošenja tužbe do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja Presude.

II. Obavezuju se tuženi da o svom trošku objave izreku ove Presude na portalu www.tuzlalive.ba u roku od 30 dana od dana donošenja Presude.

III. Obavezuju se tuženi da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 1.180,00 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja Presude, dok se sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka preko dosuđenog do potraživanog iznosa, tužitelj odbija sa zahtjevom kao neosnovanim.

IV. Odbija se tuženi sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je, putem punomoćnika, podnio ovom sudu tužbu protiv tuženih dana 14.06.2022. godine. U tužbi je tužitelj istakao da je prvotuženi Udruženje građana „Saliniana“ osnivač i izdavač medijskog internet portala [tuzlalive.ba](http://www.tuzlalive.ba), a drugotuženi Ekrem Avdić kolumnista i autor spornih – utuženih tekstova. Naveo je i da je drugotuženi dana 14.04.2021. godine na internetskom portalu www.tuzlalive.ba objavio medijski tekst pod nazivom „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: Ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan“!, gdje se u predmetnom tekstu navodi: „Ugovor Rudnika soli sa firmom iz Gračanice je odličan i nema osnova da se raskida. Sad predstoje radnje za početak radova na osam bušotina. Ukoliko se ne bude relizovao po svojim stavkama, biće raskinut“ kaže Mudifin Hodžić, ministar za privredu u Vladi TK. To je pravi obrat u aferi koju je izazvalo Tužilaštvo Tuzlanskog kantona“. Tužitelj u tužbi nadalje navodi da je

odmah po saznanju za sporni tekst na web stranici Vlade TK objavljen demant Kantonalnog ministarstva privrede TK u kojem je između ostalog navedeno slijedeće: „Naime, ja u svojoj izjavi novinaru nikada nisam pomenuo da je ugovor o izvođenju radova na istražno-eksploatacionim bušotinama u Rudniku soli Tuzla odličan, te da nema osnova da se raskida, a što je očito bilo povodom dalje novinarske interpretacije stavljanjem u naslov članka, kao i u nastavku teksta koji se odnosi na dešavanja u Rudniku soli Tuzla u vezi sa navedenim radovima, te je istaknuto da Ministarstvo u potpunosti saraduje sa Kantonalnim tužilaštvom TK i da podržava svaki rad na utvrđivanju odgovornosti svih lica koja su na određeni način povezana sa nepravilnostima koje se utvrđuju prilikom zaključenja pomenutog ugovora, a da u svrhu istinitog informisanja javnosti očekuje da novinar Ekrem Avdić prenese demant u pomenutim medijima“ te da je potpisnik demantija je ministar Muhidin Hodžić. Nadalje, u tužbi se navodi i da je u spornom tekstu navedeno „I ovoga puta, talentovano nesposobni tužilac Serhatlić, ali zato majstor sukoba interesa, još jednom je na kušnju stavio svog šefa, glavnog kantonalnog tužioca Tomislava Ljubića. Jer samo je on ovlašten da ocijeni rezultate Serhatlićevog rada na predmetu, a on je ocijenio da mu rezultati nisu ni za trodnevni pritvor osumnjičenih! Time je Ljubić, bar donekle ublažio i širinu i dubinu štete po ugled institucije kojom rukovodi.“ Tužitelj u tužbi navodi da je drugotuženi kao autor teksta zlonamjerno i sasvim neopravdano i bez ikakvog dokaza iznio navod o sukobu interesa tužitelja kao i njegovoj sposobnosti za obavljanje funkcije tužioca u Kantonalnom tužilaštvu TK, da određivanje pritvora nije u nadležnosti niti postupajućeg, a niti glavnog tužitelja, već je u nadležnosti postupajućeg sudije koji je donio određenu mjeru zabrane za osumnjičene, a što bi autor teksta morao provjeriti prije objave spornog teksta. Nadalje je navedeno i da autor postavlja u spornom tekstu retoričko pitanje: „Šta je sve prešutio nesretni i nespretni Serhatlić kada je riječ o Rudniku soli i tenderu za nove bušotine?“ „Dakle, ugovor je odličan, uštede su evidentne. Društvo je na dobitku. A Serhatlić? Čime će se sada baviti? Socijaldemokratama BiH ili daljim ogovaranjem svog šefa Tomislava Ljubića, koje je i tonski zabilježeno prilikom intervjua koji je imao pred Komisijom za izbor glavnog tužioca Federacije BiH!“ čime su narušeni svi etički standardi izvještavanja, iznesene netačne činjenice, obzirom da tužitelj nikada nije imao intervju za izbor glavnog tužitelja F BiH, a niti se na bilo koji način nije bavio političkom strankom, već je postupao po predmetima koji su mu dodijeljeni, da je konstatacija o ogovaranju glavnog tužitelja netačna, te da je zlonamjerno iznesena. Nadalje, u tužbi tužitelj navodi i da je dana 16.04.2021. godine na istom portalu objavljen tekst pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP „ušao“ u Tužilaštvo TK, panika u „čađavoj mehani“! u kojem tekstu je navodeno „Koksno-hemijski kombinat je samo jednom odlukom tužioca Ćazima Serhatlića, oštećen za najmanje 20 miliona maraka.“, da je autor ovog teksta drugotuženi, a uz koji tekst je objavljena i fotografija tužitelja sa jedne od konferencija za štampu što prema mišljenju tužitelja direktno aludira da se tekst odnosi na njega, a da je tužitelj u spornom tekstu na direktan način sasvim neopravdano i zlonamjerno označen kao zaštitnik kriminala, pljačke državne imovine i član kriminalne družine, odnosno osoba koja je svojom odlukom oštetila Koksno –hemijski kombinat za najmanje 20 miliona maraka, gdje je autor teksta iznio netačnu činjenicu koja je dokaziva. U tužbi se navodi i da je tužitelj kao postupajući tužilac suprotno navedenom tekstu, svojim radnjama upravo spriječio nanošenje štete Koksno-hemijskom kombinatu, odnosno firmi GIKIL d.o.o. Lukavac, a što je potvrdio i direktor navedene firme u svom demantiju koji je dostavio na objavu prvotuženom, a koji je i objavljen na stranici prvotuženog. Nadalje se navodi i da je dana 22.04.2021. godine na istom portalu objavljen tekst pod nazivom: Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u „čađavoj mehani“!, čiji autor je drugotuženi, a u kojem tekstu je između ostalog navedeno: Dvoje bliskih saradnika Imamovića su postali tužioci Tužilaštva TK, Ćazim Serhatlić i Amela Grčević. Dakle, riječ je o sve samim talentima u svom poslu većim od bilo kakve konkurencije, poštenim, familijarnim, familiji odanim ljudima, jednom riječju „tužilaštvo la familia“. Tužitelj u tužbi navodi da je putem javnog konkursa dobio posao u Tužilaštvu TK, da njegovo prethodno zaposlenje, i poznanstvo sa Imamovićem nije imalo nikakve uloge na njegov izbor kako se to aludira spornim

tekstom, jer je izbor za kantonalnog tužitelja vršen od strane Visokog sudskog i tužilačkog vijeća. U tužbi se navodi i da je u spornom tekstu navedeno: „Tužitelj Serhatlić, zbog sukoba interesa nije mogao voditi slučaj izivljavanja gradonačelnika nad stanarima 8 godina neuseljene, a plaćene zgrade „15.maj“ jer je u to vrijeme bio glavni gradski inspektor koji je dozvolio bespravno dograđivanje tri sprata i koji je bio prvi saradnik osumnjičenog Jasmina Imamovića. Također zbog sukoba interesa sa pravom, dakle zbog ne znanja ispoljenog u aferi „Mittal Koksna Industrija Lukavac“ kojom je prilikom načinjena šteta državi od 21. milion maraka, neku pažnju bi trebali posvetiti federalni inspektori“, a gdje se prema mišljenju tužitelja iznose netačne i zlonamjerne činjenice za tužitelja, jer dozvolu za nadogradnju ne izdaju gradski inspektori već Služba za prostorno uređenje Grada Tuzla, u čijem sastavu tužitelj nikada nije radio, a što bi autoru teksta moralo biti poznato, te provjereno prije objave teksta, zbog čega smatra da su citirani dijelova teksta netačni i zlonamjerni jer autor teksta iznosi netačne činjenice da je tužitelj u „sukobu interesa sa pravom, te „neznanje, a radi se o netačnim činjenicama koje su dokazive. Tužitelj je naveo i da se dana 26.04.2021. godine, shodno članu 8. Zakona o zaštiti od klevete F BiH tuženom uputio zahtjev za ispravku krivih navoda objavljenih u predmetnim/utuženim tekstovima, te da je dana 27.04.2021. godine objavljen navedeni demant, a da je potom dana 04.05.2021. godine na istom portalu objavljen tekst: „Odgovor kolumniste Ekrema Avdića na tekst demantija kantonalnog tužioca Čazima Serhatlića.“ Tužitelj predlaže, a obzirom da su tuženi iznošenjem i pronošenjem izražavanja neistinitih činjenica navedenih u tužbi uzrokovali štetu ugledu tužitelja, da Sud donese presudu kao u izreci, temeljeći pravni osnov tužbenog zahtjeva na odredbama člana 6., 10., 12., 13. i 14. Zakona o zaštiti od klevete F BiH.

Tokom postupk tužitelj je u cijelosti ostao pod navoda istaknutih u tužbi, svih navoda datih tokom postupka, te u završnoj riječi istakao da je tužitelj tokom postupka dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva obzirom da je dokazao da su tuženi objavljivali neistinite informacije, bez da su iste predhodno provjeravali pri čemu se pozvao na sudsku praksu. Naveo je i da je prvotuženi kao izdavač i vlasnik medijskog portala Tuzlalive.ba omogućio drugotuženom da, kao autor, sačini i objavi sporne tekstove u kojima identifikuje tužitelja Čazima Serhatlića trećim licima, odnosno javnosti koja prati portal Tuzlalive.ba, u kojima se iznose netačne i neprovjerene informacije koje za očitu svrhu imaju narušavanje ugleda tužitelja. Osvrćući se na navode iznesene u tekst u objavljenom dana 14.04.2021. godine u pogledu sposobnosti tužitelja da obnaša funkciju tužitelja u Kantonalnom tužilaštvu TK naveo je da se u konkretnom slučaju radilo o objektivnom izvještavanju s obzirom na ton pisanja i uvredljive formulacije o epitetima navodne nesposobnosti tužitelja, o čemu se u svom iskazu očitovao i tužitelj, navodeći da je isti za svaku godinu rada u Kantonalnom tužilatvu TK ocjenjen sa najvišom ocjenom, da se radilo o objektivno provjerljivoj informaciji, da tuženi istu nisu provjerili prije objavljivanja spornih članaka, čime su naštetiti ugledu tužitelja, a da je objavljeno na portalu za koji drugotuženi tvrdi da prati oko šezdeset hiljada ljudi, a da članke drugotuženog čita oko stopedeset hiljada ljudi. Navedeno je i da su drugotuženi u istom tekstu postavljajući retorička pitanja pokušali tužitelja prikazati kao nesposobnog vršioca pravosudne funkcije, te dovesti u okvire političkih narativa i nezakonitosti jer je drugotuženi iznio, a prvotuženi objavio tendenciozne oznake rada tužitelja koje nikakvim dodatnim navodima nisu obrazložene, a koje nemaju veze sa objektivnim izvještavanjem o činjenicama koje bi eventualno bile od interesa za javnost. Naveo je i da se prema odredbi člana 6. Zakona o zaštiti od klevete F BiH klevetom smatra i namjerno i nenamjerno iznošenje neistinitih činjenica, pa je tako informacija o navodnom ogovaranju tokom intervjuu morala biti provjerena iz više izvora i dokazana, a što nije učinjeno, da je tuženi neprovjerenim informacijama tužitelja pokušavaju prikazati kao lice koje je spremno radi svoje koristi ogovarati druga lica, pa čak i svoje nadređene, što narušava ugled tužitelja. U kontekstu navoda drugotuženog iznesenih u spornim tekstovima da se tužitelj želi baviti predstavnicima stranke Socijaldemokrate BiH, istakao je da je oklevetani tekst objavljen u vrijeme kada je tužitelj postupao kao tužilac Kantonalnog tužilaštva TK u predmetu Kantonalnog

tužilaštva u vezi sa nezakonitostima iz ugovora Rudnika soli Tuzla sa firmom Minning&Drilling, a tokom kojeg je izvršen pretres prostorija partije Socijaldemokrate BiH, iz čega tužitelj zaključuje da je svrha navedenih tekstova bila diskreditacija tužitelja ili pritisak na njega ili da bi se isti u javnosti prikazao u negativnom kontekstu. Navedeno je i da su tuženi u tekstu koji je objavljen dva dana nakon ranije navedenog teksta dana 16.04.2021. godine ponovno iznijeli netačnu tvrdnju koja se odnosi na tužitelja, a što je tužitelj dokazao provedenim materijalnim dokazima, a koji tekst su tuženi objavili bez ijednog dokaza, indicije koja bi bila rezultat ozbiljne novinarske istrage, a što je drugotuženi u svom iskazu i potvrdio. Tužitelje je u odnosu na tekst objavljen dana 22.04.2021. godine naveo da je tuženi iznio klevetničke tvrdnje koje je tužitelj označio u tužbi i tokom postupka u kojima nastoji da naruši ugled tužitelja i njegov izbor, zanemarujući činjenicu da se tužitelji biraju putem javnih konkursa i da imenovanje istih vrši visoko sudsko i tužilačko vijeće BiH. Navedeno je i da prema Zakonu o prostornom uređenju urbanističko-građevinski inspektor vrši nadzor nad građenjem, pa i nad zgradom "15. maj". Prema Zakon o inspekcijama i Zakonu o organizaciji uprave FBiH inspektori su samostalni državni službenici sa posebnim ovlaštenjima i niko nema pravo narediti inspektoru da nešto preduzme ili ne preduzme jer bi to uticalo na njegov rad, a da je u pogledu postojanja sukoba interesa Kolegij tužilaca Federalnog tužilaštva donio odluku da u konkretnom slučaju ne postoji sukob interesa, a niti opravdan razlog za prijenos nadležnosti na drugo tužilaštvo, da su se tuženi, ukoliko su željeli da objektivno informišu javnost u pogledu postojanja sukoba interesa mogli da se obrate Kantonalnom tužilaštvu TK, kao i Federalnom tužilaštvu, kao i Općinskim organima u pogledu ranijeg radnog mjesta tužitelja, a što su tuženi očito propustili učiniti. Tužitelj je naveo i da ne spori pravo medija da izvještavaju o svim onim okolnostima i pojavama i nosiocima pravosudnih funkcija, ali da takvo izvještavanje mora biti u okvirima objektivnog izvještavanja i tačnog izvještavanja, a što je propisano i samim Zakonom o zaštiti od klevete FBiH, a da su tuženi u ova tri teksta o tužitelju, iznijeli neistine zbog čega je tužitelj bio primoran ustati sa ovom tužbom, da mu nije cilj nikakva finansijska naknada niti indirektna represija nad novinarima, iz razloga što tužbom ne želi ishodovati novčanu korist već ispraviti njemu nanešenu nepravdu i povrijeđen ugled, jer je klevetničke tekstove čitalo preko 150 hiljada ljudi i jer su isti bili pregledani od strane njegove porodice i radnih što uzrokuje brojne neugodnosti u svakodnevnom životu i brojna pitanja prema tužitelju, naročito iz razloga što su tuženi istrajni u nanošenju štete i ugledu tužitelju iznoseći tvrdnje koje negativno karakterišu tužitelja, a sve dok i dalje traje sudski postupak protiv lica iz predmeta u vezi sa ugovorom u Rudniku soli Tuzla. Tužitelj je predložio da Sud usvoji tužbeni zahtjev, te tuženog obaveže na troškove postupka po ispostavljenom troškovniku.

U pisanom odgovoru na tužbu od dana 17.09.2021. godine, prvotuženi je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev navodeći da se u radnjama navedenim u tužbi ne prenosi činjenice koje bi imale elemente klevete, a u smislu Zakona o zaštiti od klevete, nego da se radi o vrijednosnim sudovima. Nadalje je navedeno da u citiranim tekstovima koji su objavljeni na portalu tuzlalive.ba, a čiji je osnivač prvotuženi navedeno da su stavovi i mišljenja isključivo autorova odnosno drugotuženog, da nisu obavezno stav redakcije, te stoga prvotuženi smatra da ne postoji njegova odgovornost za klevetu iz kog razloga predlaže da Sud odbije tužbu tužitelja u cijelosti.

U pisanom odgovoru na tužbu od dana 13.05.2022. godine drugotuženi je u cijelosti osporio činjenične i pravne navode iznesene u tužbi navodeći da su argumenti koji su navedeni u tužbi dokaz da je tužba neosnovana. Nadalje je naveo i da su neki pasosi iz javne polemike koje je vodio sa tužiteljem na portalu tuzlalive, navedeni u tužbi, a kojima se država Bosna i Hercegovina optužuje da je ne demokratska, diktatorska, te da u slučaju da Sud prihvati tužbu kao osnovanu, da će predložiti saslušanje Čazima Serhatlića.

Tuženih su u toku postupka u cijelosti ostali kod odgovora na tužbu, navoda istaknutih tokom postupka, a u završnom izlaganju punomoćnik tuženih je naveo da tužitelj pokretanjem i vođenjem ovakvih parničnih postupaka ima namjeru da ograniči pravo na slobodu izražavanja, a koje pravo je tuženim zagarantovano Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine i Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP), pri čemu se pozvao na odredbu člana 10. EKLJP i odredbu člana 2. Zakona o zaštiti od klevete, te naveo da u konkretnom slučaju ne radi o klevetničkim tvrdnjama koje imaju u vidu odredbe Zakona o zaštiti od klevete, već da su sporni tekstovi imali namjeru sa informišu javnost o stanju u Kantonalnom tužilaštvu TK, na način kako ga to tuženi doživljava, a da nijedan od naslova ne apostrofira ime tužitelja niti upućuje na njegovu eventualnu odgovornost, što jasno pokazuje namjeru drugotuženog kao novinara, da je tužitelj u navedenim tekstovima iznosio vrijednosne sudove, da je iznošenje istih bilo razumno, što shodno odredbi člana 7. Zakona o zaštiti od klevete isključuje odgovornost za klevetu, a da je sporan samo osebujan način izražavanja drugotuženog, zbog kojeg isti ne može odgovarati zbog klevete. Nadalje, istaknuto je i da je tužitelj javna ličnost i državni službenik, te da se na državne službenike koji djeluju u službenom svojstvu, kao i na političare, primjenjuju šire granice prihvatljive kritike u odnosu na one koje se primjenjuju na privatna lica, da tvrdnje drugotuženog nisu potpuno neistinite i da nisu osmišljene sa svrhom da raspiruju bilo kakvu klevetničku kampanju protiv tužitelja, jer drugotuženi nije pisao o aspektima tužiteljevog privatnog života, već o njegovom ponašanju i stavovima kao državnog službenika, odnosno tužioca Kantonalnog tužilaštva TK, te da tuženi smatraju da u svom izražavanju nisu prekoračili granice slobodne procjene koja je u praksi Evropskog suda dozvoljena, pri čemu su se pozvali na praksu Evropskog suda za ljudska prava. Punomoćnik tuženih naveo je i u konkretnom slučaju nisu ispunjeni osnovni uslovi za odgovornost tuženih koje imaju u vidu odredbe Zakona o zaštiti od klevete, obzirom i da je drugotuženi saslušan u svojstvu parnične stranke i sam izjavio da on nema ništa lično protiv tužitelja, da mu je i simpatičan, ali da misli da nije neki talent za ovaj posao, iz kog razloga smatra da se radi o vrijednosnim sudovima, a ne činjenicama. U završnom izlaganju tuženi su se pozvali i na stavove i praksu Evropskog suda za ljudska prava, te naveli da prilikom ocjene da li se u konkretnom slučaju radilo o činjenicama ili o vrijednosnom sudu nužno uzeti u obzir okolnosti svakog slučaja i "opći ton" (general tone) izjave o kojoj se radi, da u konkretnom slučaju moraju postojati snažni razlozi za kažnjavanje tuženi, a što prema mišljenju tuženi ne postoje, iz kojih razloga tuženi smatraju da u ovoj pravnoj stvari ne može postojati odgovornost za klevetu jer je izražavanjem izneseno mišljenje. Punomoćnik tuženih je istakao i da tuženi smatraju i da je njihovo izražavanje u konkretnom slučaju u domenu prihvatljivog prava na slobodu izražavanja, te da Zakon o zaštiti od klevete potvrđuje ovo pravo na slobodu izražavanja kojim se štiti sadržaj izražavanja, zbog načina na koji je iznesen, te se ograničenje ovog prava ne može primjenjivati na ovakvo izražavanje koje može da bude uvredljivo, šokantno ili uznemiravajuće, što znači da ovakvo izražavanje ne može biti predmet zaštite Zakona o zaštiti od klevete iz kojih razloga tuženi predlažu da ovaj Sud odbije tužiteljev tužbeni zahtjev kao neosnovan, te tužitelja obaveže da tuženim naknadi troškove parničnog postupka prema opredjeljenom zahtjevu tuženih.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem materijalnih dokaza i to: Zahtjev Ministarstvu pravosuđa i uprave TK za izdavanje izvoda iz registra udruženja građana od 22. 04. 2021. godine; Izvod iz registra udruženja Ministarstva pravosuđa i uprave TK broj: D-06/1-04-013596/21 od 26. 04. 2021. godine; Impresum medijskog internet portala Tuzlalive.ba, Tekst „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“ 14. 04. 2021. godine, objavljen na portalu www.tuzlalive.ba., Tekst od 16. 04. 2021. godine pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, Demant generalnog direktora, Dževada Kasumovića objavljena web portalu prvotuženog od 23. 04. 2021. godine, Odgovor drugotuženog po nazivom “Odgovor našeg kolumniste na demant iz GIKIL-a: Direktore, odgovorite na dva pitanja!”, objavljen na portal www.tuzlalive.ba dana 26. 04. 2021.

godine, Tekst pod nazivom: Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”! od 22.04.2021. godine, objavljen na web portal www.tuzlalive.ba, Zahtjev za ispravku krivih navoda, objavljenih u tekstovima na portal www.tuzlalive.ba i dostavu podataka od 26. 04. 2021. godine; Faksimil prijemne knjige BH pošte od 26. 04. 2021. godine; Obavijest o prijemu (zahtjev prvotuženi zaprimio 27. 04. 2021. godine), Demant Ćazima Serhatlića: Zahtjev za ispravku krivih navoda objavljenih u tekstovima na portalu www.tuzlalive.ba od 27. 04. 2021. godine, Tekst pod nazivom „Odgovor kolumniste Ekrema Avdića na tekst demantija kantonalnog tužitelja Ćazima Serhatlića“ od 04. 05. 2021. godine, objavljen na portal www.tuzlalive.ba, Zaključak Službe za inspeksijske poslove Urbanističko-građevinska inspekcija, Općine Tuzla br: 08-23-10389/09 od 26. 04. 2010. godine, Potvrda investitora o uspješnoj realizaciji ugovora broj: 04-02-40/23-203 od 17.01.2023. godine, tekst „Pravni skandal: Tužilac Ćazim Serhatlić i advokat Mirnes Ajanović pokušavaju „uštkati tuzlalive“ od dana 31.01.2023. godine objavljen na portalu [tuzlalive.ba](http://www.tuzlalive.ba), Tekst naziva „Konačan rasplet u Tužilaštvu TK: Ode Ljubić, Serhatlić i Ajanović tužbama pokušavaju utišati medije!“ od 12.01.2023. godine objavljen na portalu [tuzlalive.ba](http://www.tuzlalive.ba)., „Prمود Mittal pokrenuo arbitražni postupak protiv BiH“ od 14.04.2023. godine objavljen na portalu [biznisinfo.ba](http://www.biznisinfo.ba), saslušani su tužitelj i drugotuženi, u svojstvu parnične stranke, dok nije saslušan zakonski zastupnik prvotuženog obzirom da isti nije pristupio na zakazano ročište, a svoj izostanak nije opravdao, te su u svojstvu svjedoka na predložene okolnosti saslušani i svjedoci Anela Garčević-Hukić i Dževad Kasumović.

Nakon savjesne i brižljive ocjene navoda stranaka, kao i svih dokaza zajedno i svakog dokaza pojedinačno, u skladu sa odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05 i 19/06, 98/15; u daljem tekstu: ZPP), sud je utvrdio slijedeće:

Tokom postupka među parničnim strankama nije bilo sporno da je na portalu www.tuzlalive.ba čiji osnivač i izdavač je prvotuženi Udruženje građana „Saliniana“ objavljen medijski tekst dana 14.04.2021. godine „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“, zatim dana 16.04.2021. godine medijski tekst pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, te dana 26.04.2021. godine, medijski tekst pod nazivom: “Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”!, kao ni činjenica da je drugotuženi Avdić Ekrem autor navedenih medijskih tekstova, a koju činjenicu su stranke učinile nespornim na zapisniku sa nastavka ročišta za glavnu raspravu održanog dana 14.04.2023. godine.

Nije sporno ni da je u okviru medijskog teksta „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“ navedeno: „I ovoga puta, talentovano nesposobni tužilac Serhatlić, ali zato majstor sukoba interesa, još jednom je na kušnju stavio svog šefa, glavnog kantonalnog tužioca Tomislava Ljubića“, te “šta je sve prešutio nesretni i nespretni Serhatlić kada je riječ o Rudniku Soli i tenderu za nove bušotine”, “dakle, ugovor je odličan, uštede su evidentne. Društvo je na dobitku. A Serhatlić? Čime će se sada baviti? Socijaldemokratama BiH ili daljem ogovaranju svog šefa Tomislava Ljubića, koji je i tonski zabilježeno prilikom intervjua koji je imao pred Komisijom za izbor Glavnog tužioca F BiH”, u okviru medijskog teksta „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, navedeno “Koksno hemijski kombinat je samo jednom odlukom tužioca Ćazima Serhatlića, oštećen za najmanje 20.000.000,00 maraka”, te u okviru medijskog teksta pod nazivom “Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”!, navodi „dvoje bliskih saradnika Imamovića su postali tužioci Tužilaštva TK, Ćazim Serhatlić i Amela Grčević, dakle riječ je o sve samim talentima u svom poslu, većim od bilo kakve konkurencije, poštenim, familijarnim, familiji odanim ljudima, jednom riječju “Tužilaštvo la familia”, te “tužitelj Serhatlić, zbog sukoba interesa, nije mogao voditi slučaj izivljavanja gradonačelnika nad stanarima 8 godina ne useljene,

a plaćene zgrade “15. maj”, jer je u to vrijeme bio glavni gradski inspektor koji je dozvolio bespravno dograđivanje 3 sprata i koji je bio prvi suradnik osumnjičenog Jasmina Imamovića. Također, zbog sukoba interesa sa pravom, dakle zbog neznanja ispoljenog u aferi “Mital Koksna Industrija Lukavac”, kojom je prilikom načinjena šteta državi od 21.000.000,00 KM, neku pažnju bi trebali posvetiti Federalni inspektori.”, za koje navode tužitelj tvrdi da imaju karakter klevetničkog izražavanja.

Navedene činjenice Sud je utvrdio i iz provedenih materijalnih dokaza i to: Zahtjev Ministarstvu pravosuđa i uprave TK za izdavanje izvoda iz registra udruženja građana od 22. 04. 2021. godine, Izvod iz registra udruženja Ministarstva pravosuđa i uprave TK broj: D-06/1-04-013596/21 od 26.04.2021. godine, Impresum medijskog internet portala Tuzlalive.ba, koji dokazi su provedenih na okolnosti dokazivanja pasivne legitimacije na strani tuženih, te uvodom i čitanjem dokaza koje su izvele obje parnične stranke i to teksta „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“ od dana 14.04.2021. godine, teksta „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, od dana 16. 04. 2021. godine, te teksta pod nazivom: Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”! od dana 26.04.2021. godine uvidom i čitanjem kojih članaka je utvrdio da sadrže naprijed navedene navode za koje tužitelj tvrdi da imaju karakter klevetničkog izražavanja.

Stoga, je Sud cijenio neosnovanim prigovor nedostatka pasivne legitimacije istaknut od strane prvotuženog u pisanom odgovoru na tužbu u kojem je navedeno da su stavovi i mišljenje u objavljenim tekstovima stav drugotuženog kao autora, te da nisu stav i mišljenje redakcije iz kog razloga prvotuženi smatra da ne postoji njegova odgovornost za klevetu. Naime, tačno je da je drugotuženi autor spornih tekstova, koja činjenica nije ni sporna među parničnim strankama, međutim drugotuženi zanemaruje da je shodno odredbi člana 6. Zakona o zaštiti od klevete za klevetu odgovorno svako lice koje prouzrokuje štetu ugledu fizičkog ili pravnog lica iznošenjem ili pronošenjem izražavanja neistinite činjenice, identificirajući to pravno odnosno fizičko lice trećem licu. Za klevetu iznesenu u sredstvima javnog informisanja odgovorni su autor, odgovorni urednik, izdavač, kao i lice koje je na drugi način vršilo nadzor nad sadržajem tog izražavanja, a kako je iz provedenih dokaza utvrđeno da je prvotuženi osnivač i izdavač Udruženje građana „Saliniana“ na čijem portalu www.tuzlalive.ba su objavljeni sporni tekstovi to je istaknuti prigovor nedostatka pasivne legitimacije na njegovoj strani neosnovan, jer je isti bio dužan da vrši nadzor nad sadržajem tog izražavanja.

Nadalje, tokom postupka tuženi nisu osporavali ni činjenicu da je tužitelj dana 26.04.2021. godine, tuženom uputio zahtjev za ispravku krivih navoda objavljenih u predmetnim/utuženim tekstovima, te da je dana 27.04.2021. godine objavljen navedeni demant, a što je Sud utvrdio i uvidom i čitanjem zahtjeva za ispravku krivih navoda, objavljenih u tekstovima na portalu www.tuzlalive.ba i dostavu podataka od 26. 04. 2021. godine; Faksimil prijemne knjige BH pošte od 26. 04. 2021. godine; Obavijest o prijemu (zahtjev prvotuženi zaprimio 27. 04. 2021. godine), te medijskog teksta pod naslovom “Demant Ćazima Serhatlića: Zahtjev za ispravku krivih navoda objavljenih u tekstovima na portalu www.tuzlalive.ba” objavljenog od 27. 04. 2021. godine u prilog kojeg demantija je objavljena i fotografija tužitelja.

Tokom postupka parnične stranke nisu osporavale ni činjenicu da je dana 04.05.2021. godine na istom portalu objavljen tekst: „Odgovor kolumniste Ekrema Avdića na tekst demantija kantonalnog tužioca Ćazima Serhatlića“, a što je Sud utvrdio u uvidom i čitanjem navedenog materijalnog dokaza.

Ono što je sporno među parničnim strankama jeste da li u ovakvom izražavanju tuženih ima elemenata klevete, te da li su tuženi objavljivanjem navedenih tekstova iznijeli neistinite činjenice identifikovanjem tužitelja neodređenom broju trećih lica.

Saslušan u svojstvu parnične stranke tužitelj je u svom iskazu izjavio da je u Kantonalnom tužilaštvu TK zaposlen od 03.01.2012. godine, a da ga je na tu funkciju imenovalo Visoko sudsko i tužilačko vijeće (udaljem tekstu: VSTV) nakon provedene konkursne procedure, da su imenovanja sudija i tužitelja propisani procedurama, te da ne postoji bilo kakva mogućnost uticaja na njihov izbor na članove VSTV-a naročito ne od strane neke lokalne zajednice ili bilo kog iz lokalne zajednice. Naveo je da da izuzetno uspješno obavlja svoju tužilačku funkciju, te da je sve godine svog rada shodno kriterijima postavljenim od strane VSTV-a ocijenjen sa najvišom ocjenom, odnosno da izuzetno uspješno obavlja svoju tužilačku funkciju. Izjašnjavajući se na navode iz teksta „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: Ugovor s firmom „Mining&Driling“ ispravan!“ u kojem je navedeno da je tada glavni tužilac Tomislav Ljubić rezultate rada tužitelja ocijenio da nisu ni za trodnevni pritvor, rekao je da se radi o zlonamjernom pisanju drugotuženog, koje je objavljeno na portalu prvotuženog tuzlalive, a iz razloga što u konkretnom predmetu kojeg drugotuženi pominje „Rudnik soli“ nije ni bio podnesen prijedlog za određivanje pritvora već se radilo o predmetu za određivanje mjera zabrane. Naveo je da je u tom tekstu iznesena zlonamjerna tvrdnja i uvreda, da je on talentovano nesposoban i da je majstor sukoba interesa što nije tačno, te da mu nije poznato na čemu, osim na zloj namjeri tuženi temelji svoje tvrdnje, obzirom da je i u predmetu za koji tuženi spominje potvrđena optužnica, te odbijeni prethodni prigovori, te da je postupak u toku pred Općinskim sudom u Gračanici. Istakao je da se nikada nije bavio političkom partijom, posebno ne Socijaldemokratama kako to tuženi navodi u spornom tekstu, da su u predmetu u kojem tuženi navodi optuženi i pripadnici drugih političkih partija, ali ni da on a ni njegove kolege ne vode postupke protiv političkih partija, a da je stvar pojedinaca koji su optuženi da li su pripadnici neke od političkih partija. U svom iskazu je naveo da on nikada nije ogovarao glavnog tužitelja Tomislava Ljubića u nekom postupku za izbor glavnog tužioca F BiH, jer on nikada nije ni konkurisao na mjesto glavnog tužitelja F BiH, da je konkurisao na mjesto glavnog tužioca tužilaštva BiH, te da tom prilikom nije ogovarao glavnog tužioca, pogotovo ne u kontekstu kako je to navedeno. Naveo je i da smatra da je navedeni tekst objavljen u cilju njegove diskreditacije u predmetu u kojem je postupao, nanošenje štete njegovoj časti i ugledu, kao nosiocu tužilačke fukcije, da su za navedeni tekst saznale njegove kolege jer je isti postavljen u viber grupu koja postoji u svakom odsjeku u tužilaštvu za razmjenu važnih informacija, da je uočio da je taj tekst bio i povodom njegovog izuzeća kao postupajućeg tužitelja u tom predmetu o čemu su odlučivali svi tužitelji Kantonalnog tužilaštva, da je tada morao davati argumentaciju, da su ti tekstovi neistiniti, da su isti usmjereni na njega lično što je dovelo do narušavanja njegove časti i ugleda, jer iako su svi znali ili pretpostavljali da su tekstovi neistiniti, da su oni ipak izazvali određenu sumnju kod drugih nosioca pravosudne funkcije, a naročito jer su ti tekstovi postali učestali, da smatra da se radi o zlonamjernom i neistinitom iznošenju informacija od strane tuženih koje nisu temeljene ni na kakvom dokazu, te su imali za cilj da nanesu štetu njemu lično. Naveo je da je to njega lično pogodilo jer kada radi na takvim predmetima nastoji da u potpunosti ispoštuje sve zakonom propisane norme i standarde, a da to sve potvrđuje Sud, da kada se nakon toga objavi ovakav ili drugi tekst da to na njega ostavlja određen trag ne samo u radu nego i u odnosima prema kolegama, prijateljima, poznanicima, te da utiče na njegovo porodično domaćinstvo, da je njegov stav da se radi upravo o zlonamjernom i uvredljivom pisanju, a što je i stav kod njegovih kolega u odnosu na sve do sada objavljene tekstove od strane tuženih. Izjašnjavajući se na pitanja svog punomoćnika da li je Koksno hemijski kombinat samo jednom njegovom odlukom oštećen za 20 miliona KM, kako je to navedeno u tekstu objavljenom dana 16.04.2021. godine, isti je naveo da to nije tačno, da njemu nije uopšte poznato kakva bi to bila njegova odluka kojom bi se nanijela šteta Koksno hemijskom kombinatu, kao što u tekstu navodi autor, da smatra da su tuženi mislili na privredno društvo

GIKIL u kojem je kroz krivični postupak osigurao imovinsko pravni zahtjev tog društva od 21. milion KM, a koji su zahtjev ovlaštene predstavnici GIKIL-a isticali u krivičnom postupku. U svom iskazu je naveo i da on nikada nije procesuiran zbog sukoba interesa u vezi sa zgradom 15. maj, da on nikada nije radio kao inspektor nego kao rukovodilac inspektorske službe u kojoj je imao ovlaštenja da rukovodi službom u pogledu organizacijskog i personalnog dijela službe, da prema Zakonu o prostornom uređenju urbanističko-građevinski inspektor vrši nadzor nad građenjem, a između ostalog i nad zgradom 15. maj, a da je dostavio dokaz da je postupajući inspektor vršio nadzor nad gradnjom i da je o tome donio odluku. Naveo je da u nadležnosti službe u kojoj je bio rukovodilac nije izdavanje dozvola za dogradnju kako se to navodi 3 sprata zgrade 15. maj, nego u nadležnosti Službe za prostorno uređenje i građenje, te da su inspektori samostalni državni službenici sa posebnim ovlaštenjima i da niko nema pravo inspektoru da naredi da u nekom konkretnom predmetu nešto poduzme ili ne poduzme, da su u dva navrata podnošeni zahtjevi za njegovo izuzeće u navedenom predmetu, kao i delegaciju tog spisa nekom drugom tužilaštvu u Federaciji, te da su po tim zahtjevima kolegij tužilaca Kantonalnog tužilaštva TK, a i glavni tužilac Federacije BiH donijeli odluku da ne postoji bilo kakav sukob interesa a niti razlog za prijenos nadležnosti na drugo tužilaštvo. U svom iskazu je istakao i su izneseni navodi i tekstovima uticali na njegovu povredu časti i ugleda te da su njegova osjećanja u odnosu na kasnije tekstove pojačana obzirom na kontinuitet objavljivanja istih, da je tužbu podnio radi utvrđivanja istine, da mu nije cilj novčana satisfakcija, nego zaštita identiteta, ličnosti, časti i ugleda njega kao i institucije iz koje dolazi. Izjavio da je predmet postupka u predmetu Rudnika soli bio nezakonitost u postupku odabira najpovoljnijeg ponuđača za bušenje istražno eksploatacionih bušotina u Rudniku soli, da se krivični postupak i dalje vodi zbog nezakonitosti u postupku odabira najpovoljnijeg ponuđača, a ne zbog izvođenja radova, da je u tom postupku optužen Enver Bijedić koji je predsjednik Socijaldemokrata, da je on bio postupajući tužitelj zajedno sa timom tužitelja, ali da tužilaštvo nije vršilo nikakav pretres nego da je pretres svih prostorija urađen po naredbi Općinskog suda u Tuzli i to od strane SIPA-e uz suglasnost tužioca. Da je tom prilikom izvršen pretres i stana, drugih prostorija, pokretnih stvari, mobilnih telefonskih uređaja svih osumnjičenih, a ne samo Bijedić Envera. Naveo je se krivični postupak protiv Pramod Mittala vodio zbog krivičnog djela organiziranog kriminala, u vezi sa produženim krivičnim djelom zloupotrebe položaja i ovlaštenja i krivičnog djela zloupotreba ovlasti u privrednom poslovanju, da je istom određen pritvor, ali da je Kantonalni sud Tuzla na prijedlog odbrane Pramod Mittala donio rješenje kojim je ukinut pritvor Pramod Mittalu, te isti zamijenio propisanom mjerom jamstva u iznosu od 3 miliona KM za tri osumnjičena, te u isto vrijeme odredio mjeru osiguranja imovinsko pravnog zahtjeva oštećenog društva GIKIL od 11 miliona eura, a da on nije učestvovao u određivanju ovakve mjere. U svom iskazu naveo je da Jasmin Imamović nije bio osumnjičeni postupku zgrade 15. maj već prijavljeno lice, da je u odnosu na istog tužilaštvo donijelo naredbu o ne sprovođenju istrage, da je u tom postupku optužnica podignuta protiv Envera Bijedića koji je u to vrijeme bio direktor Direkcije za izgradnju Tuzla, kao jednog od investitora u izgradnji tog objekta, da je optužnica potvrđena, ali da je optužba odbijena jer radnje koje mu se stavljaju na teret nisu krivično djelo, a da on nije vršio nikakvu kontrolu niti nadzor nad ovim predmetom u vrijeme dok je radio u Općini Tuzla, jer za to nije ni imao ovlaštenja.

U svom iskazu drugotuženi saslušan u svojstvu parnične stranke naveo je da kao novinar radi od 1979. godine, da se koristi provjerenim informacijama u svom radu, da je do informacija u vezi sa Rudnikom soli došao putem TV-a, da su gospodin Bingas i Serhatlić imali press konferenciju za medije u kojoj su optužili grupu ljudi za organizirani kriminal, korupciju, zloupotrebu položaja i druga krivična djela, a da su predstavljanju optuženih su govorili predsjednik socijaldemokrata BiH, član predsjedništva te stranke i ostale partijske funkcije i članstva, dok su ostale osumnjičene nominirali njihovim zanimanjem, a da ga je činjenica da tužitelj Serhatlić u slučaju 15. maja nije mogao da razlikuje šta je krivično djelo a šta nije naveo

da se zainteresuje i za slučaj Rudnik soli. Naveo je da njegov motiv, kritičan stav na društvenim pojavama, a naročito prema institucijama vlasti, poticanja razvoja demokratije. Naveo je da nema ništa lično protiv tužitelja Serhatlića da je on njemu i simpatičan, ali da misli da nije talent za posao, da je on prije nego je objavio tekst u kojem je navedeno da je Ugovor za Rudnik uredu razgovarao sa ljudima iz Rudnika, direktorom Azizom Čačkovićem, izvođačima radova, optuženima i da je od njih dobio informacije na osnovu kojih je napravio članak, ali da mu tom prilikom nije predočena nikakva dokumentacija. U svom iskazu drugotuženi je naveo i da je podatak da je tužitelj Serhatlić imao intervju za izbor glavnog tužioca BiH i da je tom prilikom ogovarao svog šefa Tomislava Ljubića, dobio od Ružice Jukić, člana VSTV-a, a da je u istom članku naveo da se Serhatlić bavi Socijaldemokratima BiH na osnovu toga što po prvi puta u poslijeratnoj BiH jedina politička stranka u čije prostorije je ušla policija bila Socijaldemokrati BiH, te da je to skandal. Naveo je i da prije objavljivanja članka nije prikupljao podatke o radu tužitelja, da je napisao ono što on o njemu misli, a da je svoje mišljenje formirao na osnovu slučajeva koje je vodio tužilac.

U svom iskazu drugotuženi je naveo i da je u članku od 16.04.2021. godine napisao da je tužilac Serhatlić samo jednom svojom odlukom oštetio KHK za najmanje 20.000.000,00 KM, da se taj navod odnosi na odluku Suda koja je javno objavljena kojom se ukida pritvor i određuje jemstvo Pramod Mittalu i njegovim saradnicima, a na koju odluku je tužilaštvo moralo da reaguje, jer je trebalo da zna da Britanija ne isporučuje svoje građane, a onda će se desiti da će taj novac koji je uplaćen na račun biti vraćen onom ko ga je uplatio. Izjašnjavajući se u pogledu navoda o postojanju interesa istakao je da je Čazim bio prvi saradnik Imamovića, da je zgrade 15. maj investitor Grad Tuzla, sa privatno javnim sektorom, da je dodatno dograđena, a da Serhatlić nije reagovao, da ga smatra odgovornim jer je bio šef svih inspekcija, da mu je poznato da je tužitelj radio u Općini i smatram da je trebao biti izuzet, a da prije objavljivanja članaka nije provjeravao informacije, da nije tražio podatke od tužitelja, a niti njegovo izjašnjenje, te da se nije obraćao Kantonalnom tužilaštvu TK, niti glavnom tužitelju radi pribavljanja podataka o radu tužitelja ili druge podatke, a niti drugim institucijama, te naveo da tuzlalive čitaju ozbiljni ljudi ne samo u Tuzli, nego svugdje u svijetu, te da prema njegovom mišljenju isti prati oko 60.000,00 ljudi, a članke drugotuženog čita oko 150.000,00 ljudi.

Iz iskaza svjedoka Kasumović Dževada proizilazi da isti od 10.02.2020. godine obavlja poslove direktora Global Ispat Koksna industrija Lukavca, da je Global Ispat Koksna industrija Lukavac (GIKIL) posebno društvo osnovano ugovorom o pridruživanju između Koksno hemijskog kombinata i Global stil holding, te da su GIKIL i Koksno hemijski kombinat povezani, da mu je poznato da je tužitelj postupao kao ovlašteno lice u okviru firme u kojoj je direktor, u postupku koje Kantonalno tužilaštvo TK vodi protiv Pramod Mittal, da tom prilikom nije nikakva šteta niti GIKIL-u niti Koksno hemijskom kombinatu načinjena, već da je tužitelj Serhatlić doveo do očuvanja firme GIKIL, do očuvanja hiljade radnih mjesta i indirektno preko 10.000,00 radnih mjesta, već da je iznos od 21.000.000,00 KM Pramod Mittal položio na račun GIKIL-a zajedno sa kaucijom od 3.000.000,00 KM, da bi se isti branio sa slobode. Svjedok je naveo i da je imao priliku vidjeti tekst pod nazivom "Istraga MUP-a Federacije u tužilaštvu: Nepotizam u čadžavoj mehani!" kao i tekst pod nazivom "Exkluzivno: Federalni MUP ušao u tužilaštvi TK: Panika u čadžavoj mehani!", da su reagovali na tekst pod nazivom "Istraga MUP-a Federacije u tužilaštvu: Nepotizam u čadžavoj mehani!" na način da je uprava društva uputila demant da su tražili da se isti objavi javno, da su vidjeli i reakciju na objavljeni demant ali da se više nisu htjeli baviti time. Na upit punomoćnika tuženih svjedok je izjavio da je Pramod Mittal bio vlasnik GSHL-a koji je jedan od osnivača GIKIL-a i ujedno je bio predsjednik skupštine i predsjednik nadzornog odbora GIKIL-a, da se kivični postupak koji je vodio tužilac Serhatlić vodio se za neovlašteno iznošenje novca iz GIKIL-a na osnovu nekih tzv. menadžerskih usluga, te da je u tom postupku GIKIL oštećeni, da su sredstva u iznosu od 21.000.000,00 KM uplaćena na račun GIKIL-a i ista nisu operativna sve do okončanja postupka kojeg vodi tužilaštvo. Naveo je i da mu je poznato da ni

Koksko hemijski kombinat (KHK) nije oštećen odlukom tužitelja Serhatlića, iz razloga što Pramod Mittal postupak vodi protiv države BiH, te da mu je poznato i iz razloga što je Koksko hemijski kombinat (KHK) osnivač GIKIL-a, da je Koksko hemijski kombinat u stečaju, a predsjednik skupštine GIKIL-a stečajni upravnik Koksko hemijski kombinata, te da mu je rekao te podatke, a da Koksko hemijski kombinat u stečaju sada ima 100% upravljanje nad GIKIL-om obzirom da je GSHL isključen iz društva.

Iz iskaza svjedoka Anele Gačević Hukić saslušane na predložene okolnosti proizilazi da je iste na poziciju tužioca u Kantonalnom tužilaštvu TK imenovana od strane Visokog sudskog i tužilačkog vijeća, da je u Općini Tuzla sam zasnovala radni odnos kao pripravnik 01.11.2001. godine, te da je općinskim organima uprave sam radila do 31.12.2011. godine, kada je na funkciju tužioca imenovana dana 03.01.2012. godine, da je u općini obavljala poslove šefa odjeljenja u službi za komunalne poslove izgradnju i poslove mjesnih zajednica, da u svom dosadašnjem radu nije imala dodijeljene predmete u kojima je prijavljeni ili oštećeni bio Jasmin Imamović, da smatra kada bi joj ti predmeti i bili dodjeljeni da ne bi bila u sukobu interesa, jer je zakonom isključivo propisano kada postoje okolnosti da se traži izuzeće u radu na određenim predmetima, a da se prije svega rukovodi zakonskim odredbama, te kada bi se vodila time da onda ne bi faktički mogla postupati ni u jednom predmetu u kojem je stranka u postupku neko od lica iz organa uprave na lokalnom nivou.

Iskazu tužitelja, kao i iskazima svjedoka saslušanim na predložene okolnosti Sud je poklonio vjeru u dijelovima koji su bili od uticaja na donošenje odluke suda u ovoj pravnoj stvari, obzirom da su iskazi bili jasni, potpuni i koncizni, istih nisu protivrječni provedenim materijalnim dokazima, te je iskaz tužitelja i svjedoka identičan u bitnom, dok iskazu drugotuženog nije poklonio vjeri obzirom da je u suprotnosti sa provedenim materijalnim dokazima, te iskazima saslušanih svjedoka Dževada Kasumovića i Anele Gačević Hukić, u odnosu na okolnosti o kojima su ovi svjedoci izjašnjavali.

Zakonom o zaštiti od klevete ("Službene novine F BiH" broj 59/02, 19/03 i 73/05-u daljem tekstu ZZK) uređuje se građanska odgovornost za štetu nanесenu ugledu fizičkog ili pravnog lica iznošenjem ili pronošenjem izražavanja neistinitih činjenica identifikovanjem tog pravnog ili fizičkog lica trećem licu (član 1. ovog Zakona). Pod izražavanjem se podrazumijeva svaka izjava, a naročito svaki usmeni, pismeni, audio, vizuelni ili elektronski materijal bez obzira na sadržinu, oblik ili način iznošenja ili pronošenja. Odredbom člana 4. tačka d. ZZK definisano je značenje klevete gdje je propisano da je kleveta radnja nanošenja štete ugledu fizičkog ili pravnog lica iznošenjem ili prenošenjem izražavanja neistinitih činjenica identifikovanjem tog fizičkog ili pravnog lica trećem licu. Odredbom člana 6. istog Zakona propisano je da svako lice koje prouzrokuje štetu ugledu fizičkog ili pravnog lica iznošenjem ili prenošenjem izražavanja neistinite činjenice identifikirajući to pravno odnosno fizičko lice trećem licu odgovorno je za klevetu (član 6. stav 1. ZZK). Za klevetu iznesenu u sredstvima javnog informiranja odgovorni su autor, odgovorni urednik, izdavač, kao i lice koje je na drugi način vršilo nadzor nad sadržajem tog izražavanja (član 6. stav 1. ZZK), dok je lice iz stava 1. ovog člana (štetnik) odgovorno za štetu ako je namjerno ili iz nepažnje iznijelo ili pronijelo izražavanje neistinite činjenice. Kada se izražavanje neistinite činjenice odnosi na pitanja od političkog ili javnog interesa, štetnik je odgovoran za štetu izazvanu iznošenjem ili pronošenjem tog izražavanje ako je znao da je izražavanje neistinito ili je nepažnjom zanemario neistinitost izražavanja. Odgovornost za klevetu ne postoji ako je izražavanjem izneseno mišljenje ili ako je to izražavanje u suštini istinito, a netačno samo u nebitnim elementima, ako je štetnik po zakonu obavezan da iznosi ili pronosi izražavanje ili je iznosio odnosno pronosio izražavanje u toku zakonodavnog, sudskog ili upravnog postupka, i ako je iznošenje odnosno pronošenje izražavanje bilo razumno (član 7. tačka a. ZZK).

Na osnovu prethodno utvrđenog činjeničnog stanja, cijeneći dokaze posebno, kao i u njihovoj cjelini Sud smatra da su tuženi na internetskom portalu tuzlalive.ba u medijski tekstu objavljenom dana 14.04.2021. godine „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“, u medijskom tekstu objavljenom dana 16.04.2021. godine pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, te u medijskom tekstu objavljenom dana 26.04.2021. godine pod nazivom: “Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvo TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”!, iznijeli tvrdnje koje po ocjeni ovog suda predstavljaju klevetu, jer se iste odnose se na određene postupke tužitelja i vezane su za određene događaje u stvarnosti, objektivno su provjerljive pa se radi o činjeničnom sadržaju koji može biti predmet provjeravanja i dokazivanja, a tuženi tokom postupka izvedenim dokazima nisu dokazali istinitost iznesenih činjenica.

Naime, ocjenom izvedenih dokaza, utvrđeno je da su tuženi u tekstu „Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!“, iznijeli tvrdnje koje predstavlja klevetničko izražavanje, jer izneseno izražavanje nema za osnov istinitost iznesenih činjenica, obzirom da sve tvrdnje koje su tuženi u predmetnom tekstu objavili, a vezano za ličnost tužitelja kao tužioca Tužilaštva TK-a, da je „talentovano nesposoban, ali da je zato majstor sukoba interesa” zatim „šta je sve prešutio nesretni i nespretni Serhatlić kada je riječ o Rudniku Soli i tenderu za nove bušotine”, te “Čime će se sada baviti? Socijaldemokratama BiH ili daljem ogovaranju svog šefa Tomislava Ljubića, koji je i tonski zabilježeno prilikom intervjuja koji je imao pred Komisijom za izbor Glavnog tužioca F BiH”, koje se ne mogu smatrati prenošenjem mišljenja, te da po svim moralnim i opšteprihvaćenim standardima ove tvrdnje iznesene u spornom tekstu narušavaju ugled onoga na koga se odnose. Po ocjeni ovog suda, navodima tuženih iznesenim i objavljenim u spornom tekstu na internetskom portalu tuzlalive.ba dana 14.04.2021. godine ostavlja se prostor za različita tumačenja i sumnje u pogledu ličnosti tužitelja, kako sa aspekta njegove ličnosti, tako i sa aspekta posla koji obavlja, čime se direktno narušava njegov ugled i autoritet u poslovnom životu, o čemu je svjedočio i tužitelj, te se na direktan način kod javnog mijenja stvara negativna slika, predstava i pogrešan utisak o tužitelju, a nedvosmisleno je da su isti uvredljivog sadržaja, te da je navedeno izražavanje izneseno u odnosu na činjenice koje su objektivno provjerljive obzirom da se nosioci pravosudne funkcije svake godine ocjenjuju za svoj rad prema kriterijima koje je usvojilo VSTV, te na određene postupke tužitelja i vezano za određene događaje u stvarnosti, pa se radi o činjeničnom sadržaju koji može biti predmet provjeravanja i dokazivanja, što je neprimjenjivo u odnosu na mišljenja. Zbog toga su tuženi, kao lica koja su iznijeli činjenice o tužitelju za koje tokom postupka nisu dokazali da su istinite, a koje su očigledno uvredljivog sadržaja, po ocjeni ovog suda odgovorni u smislu odredbe člana 6. ZZK, te se u odnosu na navedene činjenične tvrdnje ne može prihvatiti rezonovanje tuženih da se radi o izražavanju mišljenja, kako to tuženi navode, odnosno općenito postojanje okolnosti predviđenih članom 7. ZZK, jer su u konkretnom slučaju tuženi izašli van okvira nepristrasnog, pravičnog i tačnog informisanja javnosti i ušli u područje neprihvatljivog i neosnovanog atakovanja na ugled tužitelja kao javne ličnosti, pa je u tom smislu neosnovano pozivanje tuženih, kroz iznesene navode, da je tužitelj, tužilac Kantonalnog tužilaštva TK-a, javna ličnost, te da stepen tolerancije kritiziranja javnih ličnosti, posebno državnih službenika mora biti veći od ostalih građana, jer to ne znači da javne ličnosti ne uživaju prava na ugled i čast koja se garantuju Evropskom konvencijom, Ustavom BiH i Ustavima entiteta, Zakon o obligacionim odnosima kao i Zakonom o zaštiti od klevete FBiH, kojim se „uređuje građanska odgovornost za štetu nanесenu ugledu fizičkog ili pravnog lica iznošenjem ili pronošenjem izražavanja neistinitih činjenica identifikovanim tog pravnog ili fizičkog lica trećem licu“.

Po mišljenju ovog suda tuženi sudu nisu pružili niti jedan dokaz da su tvrdnje odnosno činjenice iznesene u spornom tekstu istinite, a za koje je tužitelj tvrdio da su neistinite obzirom da

je u svom iskazu naveo da je isti svake godine ocijenjen sa najvišom ocjenom za svoj rad prema kriterijima koje je usvojilo VSTV, da nikada nije ogovarao svog šefa Tomislava Ljubića obzirom da nikada nije ni bio na intervju za glavnog Federalnog tužitelja, da se nije bavio ni jednom političkom partijom, a da se krivični postupak za Rudnik soli Tuzla još uvijek vodi pred Općinskim sudom u Gračanici, iako je teret ovog dokazivanja bio na strani tuženih, jer se pretpostavlja neistinitost tvrdnje u odnosu na tužitelja, dok se protivno ne dokaže (član 7. stav 1., a u vezi sa članom 123. stav 1.ZPP). Sud je cijenio i dokaz potvrda investitora o uspješnoj realizaciji ugovora broj: 04-02-40/23-203 od 17.01.2023. godine, međutim ocjenom izvedenog dokaza tuženi nije dokazao istinitost iznesenih tvrdnji.

Nadalje, uvidom i čitanjem u tekst objavljen dana 16.04.2021. godine pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, utvrđeno je da je drugotuženi kao autor u naprijed navedenom tekstu naveo da je “Koksno hemijski kombinat je samo jednom odlukom tužitelja Čazima Serhatlića, oštećen za najmanje 20.000.000,00 KM”, što po ocjeni ovog suda ne predstavlja vrijednosni sud, niti mišljenje kako to navode tuženi nego tvrdnju koja se odnosi na određeni događaj iz prošlosti i čija istinitost se može objektivno utvrđivati i ocjenjivati, pa Sud cijeni neosnovanim prigovorni navod tuženih da se u konkretnom slučaju radilo o vrijednosnom sudu. Da bi određena tvrdnja imala karakter vrijednosnog suda, ista u smislu njene istinitosti se ne može objektivno utvrđivati ni ocjenjivati i kao takva nije provjerljiva. S druge strane, činjenice koje je tuženi iznio u spornom članku su potpuno provjerljive i dokazive, a tuženi ih nije dokazao istinitim, pa imaju karakter i snagu klevetničkih tvrdnji, odnosno neistinitih činjenica koje su nanijele štetu tužitelju, u smislu odredbe člana. 4. ZZK. Nadalje, ocjenom dokaza izvedenih od strane tužitelja i to iskaza svjedoka Dževada Kasumovića, direktora GIKIL-a proizilazi da odlukom tužitelja ni GIKIL, a ni Koksno hemijski kombinat nije oštećen za naprijed navedeni iznos, a niti je nanesena bilo kakava šteta u navedenom iznosu, a što je svjedoku poznato obzirom da je direktor GIKIL-a, a stečajni upravnik Koksno hemijskog kombinata mu je isto potvrdio. U svom iskazu ovaj svjedok je naveo i da je u povodu naprijed navedenog članka tuženom uputio demant koji je i objavljen na web portalu prvotuženog, a što je utvrđeno i uvidom i čitanjem teksta pod nazivom Demant generalnog direktora, Dževada Kasumovića objavljen na web portalu prvotuženog od 23.04.2021. godine. Nadalje, iz iskaza tužitelja saslušanog u svojstvu partične stranke proizilazi da on nije donio ni jednu odluku kojoj je Koksno hemijski kombinat oštećen u iznosu kako je to navedeno u spornom tekstu, dok iz iskaza drugotuženog saslušanog u svojstvu partične stranke proizilazi da se navod iz objavljenog teksta odnosio na odluku Suda koja je javno objavljena, a kojom odlukom je ukinut pritvor određeno jemstvo Pramod Mittalu i njegovim saradnicima, a ne na odluku tužilaštva ili konkretno tužitelja Čazima Serhatlića. Stoga, a kako je teret dokazivanja u pogledu istinitosti tvrdnji u postupcima zaštite od klevete, kao građanskog delikta, na tuženim, jer se pretpostavlja neistinitost tvrdnji u odnosu na tužitelja dok se ne dokaže suprotno, ocjenom izvedenih dokaza ovaj Sud je utvrdio da tuženi provedenim dokazima nisu utvrdili istinitost tvrdnji koje su izneseni u tekstu „Ekskluzivno: Federalni MUP “ušao” u Tužilaštvo TK, panika u “čađavoj mehani”!, da je Koksno hemijski kombinat samo jednom odlukom tužioca Čazima Serhatlića oštećen za najmanje 20.000.000,00 KM, a koji činjenice su navedene i u članku pod nazivom “Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvo TK: Nepotizam u “čađavoj mehani”, objavljenom dana 26.04.2021. godine, te da su tuženi i to drugotuženi kao autor, i prvotuženi kao osnivač i izdavač portal www.tuzlalive.ba, solidarno odgovorni da tužitelju naknade štetu zbog povrede ugleda iznošenjem i pronošenjem neistinitih tvrdnji u naprijed navedenim tekstovima identifikujući tužitelja neodređenom broju trećih lica koje je svojom odlukom nanijelo štetu Koksno hemijskom kombinatu u naprijed navedenom iznosu (član 6. stav 2., 3. i 4. ZZK). Sud je cijenio dokaz tuženog medijski tekst pod naslovom “Pramod Mittal pokrenuo arbitražni postupak protiv BiH“ od 14.04.2023. godine objavljen na portalu [biznisinfo. ba](http://biznisinfo.ba), ali isti nije bio od uticaja

na drugačiju odluku Suda obzirom da provođenjem ovog dokaza tuženi nije dokazao istinitost izvesene tvrdnje.

Nadalje, ocjenom izvedenih dokaza i to uvidom i čitanjem u tekst objavljen dana 26.04.2021. godine pod nazivom "Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u "čađavoj mehani" utvrđeno je da su u spornom članku iznesene tvrdnje čiju istinitost tuženi tokom postupka ničim nisu dokazali. Naime u spornom tekstu se navodi da "dvoje bliskih saradnika Imamovića su postali tužioci Tužilaštva TK, Čazim Serhatlić i Amela Grčević, dakle riječ je o sve samim talentima u svom poslu, većim od bilo kakve konkurencije, poštenim, familijarnim, familiji odanim ljudima, jednom riječju "Tužilaštvo la familia", što po ocjeni ovog suda ne predstavlja vrijednosni sud, niti mišljenje kako to navode tuženi nego tvrdnju koja se odnosi na određeni događaj iz prošlosti i čija istinitost se može objektivno utvrđivati, a koje činjenice tuženi tokom postupka nisu dokazivali. Da bi određena tvrdnja imala karakter vrijednosnog suda, ista u smislu njene istinitosti se ne može objektivno utvrđivati ni ocjenjivati i kao takva nije provjerljiva. S druge strane, činjenice koje je tuženi iznio u spornom članku su potpuno provjerljive i dokazive, a tuženi ih nije dokazao istinitim, pa imaju karakter i snagu klevetničkih tvrdnji, odnosno neistinitih činjenica koje su nanijele štetu tužitelju, u smislu odredbe člana 4. ZZK. Pa ni sam vrijednosni sud, sve da iznijete činjenice tuženog to i jesu, ne uživa apsolutnu zaštitu, jer takva izjava mora biti činjenično opravdana i iznijeta u dobroj vjeri i u javnom interesu, te nikako pretjerana. Činjenice koje je iznio tuženi, za koje tvrdi da su njegovi vrijednosni sudovi, u društvu kao što je bosanskohercegovačko, opterećeno sudovima, stavovima, poimanjima i tumačenjima, i javnom mijenju koje nema zavidan nivo objektivne ocjene i procjene tačnosti i istinitosti informacija koje se nude objavama raznih tekstova u sredstvima javnog informisanja i javnom prostoru, kao što je oficijelna internet stranica prvotuženog, imaju težinu i karakter tvrdnji koje javnoj i privatnoj ličnosti tužitelja daju teške kvalifikacije koje se u našem društvu vežu za pojmove uticaja pri zapošljavanju, favoriziranju prilikom zapošljavanja i td.

Nadalje, u istom tekstu se navodi "tužitelj Serhatlić, zbog sukoba interesa, nije mogao voditi slučaj izivljavanja gradonačelnika nad stanarima 8 godina ne useljene, a plaćene zgrade "15. maj", jer je u to vrijeme bio glavni gradski inspektor koji je dozvolio bespravno dograđivanje 3 sprata i koji je bio prvi saradnik osumnjičenog Jasmina Imamovića". Prema ocjeni ovog suda prednji navodi tuženih se ne mogu smatrati vrijednosnim sudom niti iznošenjem mišljenja, nego predstavljaju klevetu jer izneseno izražavanje nema za osnov istinitost iznesenih činjenica obzirom da za tvrdnje koje je drugotuženi naveo u predmetnom tekstu, a koji je objavljen na internet stranici www.tuzlalive.ba čiji je osnivač i izdavač prvotuženi, tuženi tokom postupka, provedenim dokazima nisu dokazali da su iste istinite. Naime, tvrdnja da je tužitelj kao glavni inspektor i prvi saradnik Jasmina Imamovića dozvolio dogradnju tri sprata zgrade 15. maj, a potom kao tužitelj Kantonalnog tužilaštva TK-a postupao u predmetima u vezi sa zgradom 15. maj, pri čemu u istim nije mogao postupati zbog sukoba interesa, se ne mogu smatrati vrijednosnim sudom, a niti mišljenjem, te se po svim moralnim i opće prihvaćenim standardima ove tvrdnje iznesene u spornom tekstu mogu narušiti ugled onog na koga se odnose. Navedeno iz razloga što iz provedenih dokaza zaključka Službe za inspeksijske poslove Urbanističko-građevinska inspekcija, Općine Tuzla br: 08-23-10389/09 od 26.04.2010. godine, te iskaza tužitelja koji je svjedočio na okolnosti svog rada u organima uprave, proizilazi da isti nikada nije radio na poslovima i u službama organa uprave kojima je u nadležnosti izdavanje dozvola za dogradnju. Nadalje iz iskaza tužitelja proizilazi da je o postojanju sukoba interesa u konkretnom slučaju odlučivao kolegij Kantonalnih tužilaca TK-a, kao i Federalno tužilaštvo, koji nisu našli razlog za njegovo izuzeće, kao ni delegaciju tog spisa nekom drugom tužilaštvu u Federaciji, dok tuženi sudu nisu pružili niti jedan dokaz da su tvrdnje odnosno činjenice iznesene u spornom tekstu u suštini istinite, iako je teret ovog dokazivanja bio na strani tuženih, jer se pretpostavlja

neistinitost tvrdnje u odnosu na tužitelja, dok se protivno ne dokaže (član 7. stav 1., a u vezi sa članom 123. stav 1. ZPP-a).

Nadalje, tuženi su tokom postupka sporili osnovanost tužbenog zahtjeva ističući da su navedene sporne tvrdnje u bitnom istinite. Međutim iz provedenih materijalnih dokaza, iskaza parničnih stranaka, kao i svjedoka Kasumović Dževada i Anele Garčević Hukić, čiju ocjenu je Sud dao predhodno, ne proizilazi navedeno. Drugotuženi je u svom iskazu naveo da je do činjenica koje je objavljivao u spornim tekstovima došao kroz medije, kao i u razgovoru sa direktorom Rudnika Soli Tuzla, Azizom Čačkovićem, Ružicom Jukić, izvođačima radova, optuženim u predmetima koje je tužitelj vodio, međutim tuženi radi utvrđivanja istinitosti činjenica o kojima je pisao u spornim člancima je propustio da iste eventualno predloži kao svjedoke, te izvede druge dokaze kako bi dokazao istinitost iznesenih tvrdnji, jer taj teret dokazivanja u pogledu istinitosti tvrdnji kod klevete leži na tuženim, obzirom da se se pretpostavlja neistinitost tvrdnji u odnosu na tužitelja, zbog čega njihovo pronošnje ima karakter klevete. Stoga, kako teret dokazivanja u pogledu istinitosti tvrdnji kod klevete kao građanskog delikta leži na tuženim, jer se pretpostavlja neistinitost tvrdnji u odnosu na tužitelja, dok se ne dokaže suprotno, a to je po mišljenju ovog suda izostalo, pa je prigovor tuženih da se u konkretnom slučaju radi o uglavnom istinitom izvještavanju, neosnovan.

Sud navodi, da autor određenog teksta prilikom objave istog na medijima ima slobodu pri selekciji činjenica, slobodu i autonomnost u obradi, odnosno oblikovanju informacije i slobodu interpretiranja događaja, uz poštivanje istine i prava javnosti na istinu. U suprotnom radi se o postupanju u "lošoj namjeri" odnosno postupanje nije u skladu sa standardom *bona fide*, a što je bitan kriterij koji se uzima u obzir prilikom ocjene da li su mediji postupali *bona fide*. Navedeno podrazumijeva da se jasno utvrdi da li je novinar i proveo vlastito nezavisno istraživanje pridržavajući se određenih profesionalnih standarda ili nije, da li je to istraživanje utemeljeno na određenoj činjeničnoj osnovi u relevantnom periodu, da li se izvor putem kojega je pribavljena informacija može smatrati pouzdanim u odnosu na sporne navode u relevantno vrijeme, kao i da li je osobi koja je u pitanju omogućeno da odgovori na iznesene navode, a što je po ocjenu ovog suda u odnosu na tužene izostalo obzirom da je drugotuženi izjašnjavajući se na navedene okolnosti u svom iskazu naveo da navedene podatke nije ni provjeravao, a niti tražio informacije od nadležnih institucija (Kantonalnog tužilaštva TK, Grada Tuzla) prije nego je iste objavio.

Također, sud nije mogao prihvatiti da je predmetno pronošnje navoda koji se označavaju kao klevetnički bilo razumno, u smislu odredbe člana 7. stav 1. tačka c) ZZK, jer uzimajući u obzir sve okolnosti slučaja; način pronošnja izražavanja, učestalost objave spornih tekstova, pa i nakon što je dostavljen i objavljen Demant generalnog direktora, Dževada Kasumovića na web portalu prvotuženog od 23.04.2021. godine, prirodu i stepen uzrokovane štete (tužitelj se optužuje da je nesposoban, da je spreman ogovarati nadređene, da je donosio odluke kojima su nastale višemilionske štete privrednom subjektu, da postupa mimo zakona i td.,), nedostajući pristanak oštećenog, upitnost porijekla izvora objavljenih činjenica (nije dokazano da preneseno izražavanje predstavlja objektivnu i tačnu informaciju koja potiče od relevantnih izvora), a koje okolnosti je Sud suprotstavio javnom interesu i značaju objave takvog sadržaja, šteta koju trpi ugled tužitelja u poslovnoj sferi, plasiranjem predmetnog sadržaja javnosti, premašuje stepen „razumnosti“ pronošnja navoda, a sve opet u svjetlu karaktera takvih navoda čija se tačnosti i istinitost može ispitivati i dokazivati.

Zbog svega navedenog, tuženi se ne može ekskulpirati se svoje odgovornosti za nanesenu štetu, u smislu odredbe člana 7. ZZK, da se radi o iznesenom mišljenju lica koje je po zakonu u obavezi da iznosi ili pronosi izražavanje, jer su ovakvi navodi tuženog neosnovani, jer je izražavanje tuženog neistinito u veoma bitnim elementima, kako je to naprijed obrazloženo, pa se

ne može prihvatiti da je isto bilo razumno i dato u dobroj vjeri uz pridržavanje opšteprihvaćenih profesionalnih standarda radi informisanja javnost o pitanjima od javnog interesa, a kako su upravo te činjenice koje tuženi naziva vrijednosnim sudovima nanijele štetu ugledu i časti tužitelja. Na osnovu neprovjeravanja tačnosti informacija koje su iznijeli o tužitelju, tuženi su, ako ne imali namjeru, onda su barem nepažnjom zanemarili istinitost iznesenih tvrdnji čime su narušili ugled tužitelja iznošenjem klevetničke tvrdnji.

Pri tome Sud je posebno imao u vidu da je tužitelj nosilac pravosudne funkcije, što predstavlja posebnu kategoriju nosilaca javne funkcije u društvu, a dosadašnja praksa Evropskog suda, kao i našeg Ustavnog suda stoji upravo na stanovištu da su prema nosiocima pravosudne funkcije granice prihvatljive kritike vrlo uske, te se isti imaju više štititi upravo zbog funkcije koju obavljaju. Praksa stoji na utemeljenju da nosioci pravosudne funkcije igraju veoma važnu funkciju u vršenju vlasti, gdje građani moraju imati povjerenje u iste kao lica koja će štititi slobodu i ličnost građana u cilju očuvanja društvenog poretka, te kako bi mogli tu funkciju uspješno i ispunjavati, građani moraju imati potpuno povjerenje u njih da će svoju dužnost obavljati savjesno i neovisno od bilo koga. Stoga svako neopravdano i zlonamjerno umanjivanje tog povjerenja od strane bilo koga (uključujući tu i medije i novinare) ne ugrožava samo nosioce pravosudne funkcije, već ugrožavaju važnu društvenu funkciju tih lica, a time i vitalne interese svakog građanina. Granice prihvatljive kritike su vrlo uske u pogledu nosioca pravosudne funkcije i radi činjenice da isti, zbog dužnosti koje obnašaju, nemaju mogućnosti da kao druga lica, istupaju u javnost i brane svoj ugled i čast, osim podnošenja tužbe nadležnom sudu ili zahtjevanja od štetnika ispravke neistinitih tvrdnji, pa je pogrešno pozivanje tuženih da je tužitelj javna ličnost iz kojeg razloga prema sudskoj praksi Evropskog suda mora imati veći stepen tolerancije.

Neosnovan je i navod tuženog da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni ni osnovni uslovi za odgovornost tuženih za klevetu iz razloga što u naslovima objavljenih tekstova nije apostofirano ime tužitelja, obzirom da iz provedenih dokaza, uvidom i čitanjem tekstova "Obrat u aferi Rudnik soli Tuzla: ugovor s firmom „Mining&Drilling“ ispravan!", „Ekskluzivno: Federalni MUP "ušao" u Tužilaštvo TK, panika u "čađavoj mehani"!, i "Istraga MUP-a Federacije u Tužilaštvu TK: Nepotizam u "čađavoj mehani"!, ovaj Sud utvrdio da je u navedenim tekstovima navedeno prezime tužitelja, kao i funkcija koju isti obavlja, dok je u tekstu objavljenom dana 16.04.2021. godine pod nazivom „Ekskluzivno: Federalni MUP "ušao" u Tužilaštvo TK, panika u "čađavoj mehani"!, navedeno ime i prezime tužitelja, funkcija koju obavlja, kao i slika na kojoj se tužitelj nalazi, na koji način su tuženi identifikovali tužitelja neodređenom broju trećih lica koja prate portal koji prema mišljenju drugotuženog prati oko 60.000,00 ljudi, a članke drugotuženog čita čak oko 150.000,00 ljudi.

Prema utvrđenoj praksi Evropskog suda i Ustavnog suda BiH, sloboda izražavanja je suštinska osnova demokratskog društva i jedan od osnovnih uslova za njegov napredak, kao i za napredak svakog pojedinca. Ova sloboda se, uz ograničenja iz člana 10. stav 2. Evropske konvencije ne odnosi samo na informacije ili ideje koje su primljene pozitivno ili se smatraju neuvredljivim ili prema njima nema stava, već i na one koje vrijeđaju, šokiraju i uznemiravaju, što su zahtjevi pluralizma, tolerancije i slobodoumlja, bez kojih nema demokratskog društva. Međutim, ova sloboda, ipak, nije apsolutna i može biti ograničena zbog okolnosti i pod uslovima navedenim u članu 10. stav 2. Evropske konvencije pod kojima se javna vlast može miješati u uživanje slobode izražavanja. S toga je ključna uloga i zadatak nezavisnog sudstva u svakom pojedinom slučaju da jasno utvrdi granicu između opravdanih i potrebnih, te neopravdanih i nepotrebnih ograničenja, koja neki princip potvrđuju kao pravilo ili ga negiraju kao puku deklaraciju.

Istina je da ZZK ima za cilj da u najvećoj mjeri obezbjedi princip slobode izražavanja (član 3. ZZK), koji je proklamovan i garantovan kako navedenim zakonom, tako i Ustavom Federacije BiH i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava (član 10. stav 1. Evropske konvencije). Međutim, taj princip se mora temeljiti na poštovanju profesionalnih i etičkih standarda. Sloboda javnog izražavanja i njeno ostvarenje uključuje i obavezu i odgovornost za objavljivanje tačne informacije i mora obezbjediti ravnotežu sa drugim zagaranovanim pravima, kao što je i pravo na nepovredivost integriteta ljudske ličnosti i zaštite ugleda (član 10. stav 2. Evropske konvencije). Dakle, izražavanje, čak i kada se radi o pitanjima od javnog interesa, ne isključuje obavezu onoga ko iznosi ili pronosi njegov sadržaj da vodi računa o istinitosti objavljenog sadržaja, odnosno ne isključuje njegovu odgovornost za iznošenje tačnih, provjerenih i istinitih činjenica, koje granice su, po ocjeni suda, prekoračene od strane tuženih.

U konkretnom slučaju, Sud cijeni da su tuženi izašli van okvira nepristrasnog, pravičnog i tačnog informisanja javnosti i ušli u područje neprihvatljivog i neosnovanog atakovanja na ugled tužitelja, te da navedeni način iznošenja neistinitih činjenica predstavlja klevetu, kako je njeno značenje definisano članom 4. ZZK, jer sporne tvrdnja nemaju za osnov istinitost iznesenih činjenica, a ovom tim više što su tuženi tačnost iznesenih činjenica mogli provjeriti na relativno brz i pouzdan način, obraćajući se tužilaštvu i drugim organima uprave, prije objave spornih tekstova, a što su tuženi propustili. Slijedom navedenog, tuženi su odgovorni za štetu ugledu tužitelja izazvanu iznošenjem izražavanja neistinitih činjenica identifikovanjem tužitelja trećim licima, u smislu odredbe člana 4. tačka d) i člana 6. ZZK, jer su tuženi, u najboljem slučaju, nepažnjom zanemarili neistinitost svog izražavanja, tj. tokom postupka nisu dokazali njihovu istinitost, a shodno teretu dokazivanja koji je u postupcima zaštite od klevete, kao građanskog delikta, na tuženima, jer se pretpostavlja neistinitost tvrdnji u odnosu na tužitelja dok se ne dokaže suprotno.

Sud je cijeno i ostale provedene dokaze, kao i navode stranaka, međutim sud nalazi da su isti irelevantni za rješavanje predmetnog spora, odnosno isti nisu od uticaja na drugačiju odluku suda, pa ih Sud nije posebno ni obrazlagao.

Prilikom utvrđivanja oblika obeštećenja, kao i visine novčane naknade štete Sud je imao u vidu odredbu člana 10. ZZK kojom je propisano da obeštećenje treba da bude u srazmjeri sa nanesenom štetom ugledu oštećenog i određuje se isključivo radi naknade štete, primjenom odredbe člana 127. ZPP-a, cijenio sve okolnosti slučaja, posebno činjenicu da je sadržaj neprovjerenih, a iznijetih informacija, bio takav da je predstavljao napad na tužitelja kao osobu, kao i nosioca pravosudne funkcije, a naročito na njegovo dostojanstvo, ugled i čast, o čemu je svjedočio i sam tužitelj, navodeći da su ga iznesene tvrdnje lično pogodile, da su ostavile trag ne samo na njegov rad, nego i na odnos prema kolegama, poznanicima, prijateljima, te da su uticale i na njegovu porodicu, zatim da je oštećeni pokušao ublažiti štetu uzrokovanu izražavanjem neistinitih činjenicama zahtjevom za ispravku izražavanja tuženog slanjem zahtjeva za ispravku krivih navoda, objavljenih u tekstovima na portal www.tuzlalive.ba i dostavu podataka od 26.04.2021. godine, kao i činjenicu da su tuženi objavili Demant Ćazima Serhatlića: Zahtjev za ispravku krivih navoda objavljenih u tekstovima na portalu www.tuzlalive.ba od 27.04.2021. godine, te našao da dosudjeni iznos od 500,00 KM srazmjern prirodi i stepenu nanesene štete ugledu tužitelja, cijeneći da se naknada štete u konkretnom slučaju ne dosuđuje radi sticanja imovinske koristi oštećenog niti zbog novčanog kažnjavanja štetnika, već da se njome uspostavi ravnoteža između prava na slobodu izražavanja, te prava pojedinca na zaštitu ugleda. Na dosuđenu novčanu naknadu nematerijalne štete sud je tužitelju dosudio i zakonsku zateznu kamatu od 14.06.2021.godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, shodno članu 277. Zakona o obligacionim odnosima, krećući se u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva.

Shodno svemu navedenom Sud je obavezao tužene da tužitelju u smislu odredbe člana 414. Zakona o obligacionim odnosima solidarno naknadi dosuđeni iznos.

Također, a kako bi se postigla proporcionalnost cilju koji se želi ostvariti, Sud smatra da se povrijeđeno pravo na ugled i čast treba reparirati na isti način na koji je povreda i učinjena, pa donio odluku iz stava II izreke presude, shodno odredbi člana 199. Zakona o obligacionim odnosima, u vezi sa članom 15. ZZK. Naime, odredbom člana 199. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da Sud u slučaju povrede prava ličnosti može narediti na trošak štetnika objavljivanje presude odnosno ispravke ili narediti da štetnik povuče izjavu kojom je povreda učinjena ili što drugo čime se može ostvariti svrha koja se postiže naknadnom. Također odredba člana 8. ZZK predviđa obavezu ublažavanje štete, prema kojoj odredbi je oštećeni dužan da poduzme sve potrebne mjere da ublaži štetu uzrokovanu izražavanjem neistinite činjenice, a naročito da štetniku podnese zahtjev za ispravku tog izražavanja.

Odluku o troškovima postupka Sud je donio na osnovu odredbe člana 383., 386. i 396. stav 1. ZPP-a i člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi za rad troškova advokata FBiH (Sl. novine F BiH 22/04 i 24/04). Prema opredjeljenom zahtjevu tužitelja, isti potražuje troškove na ime sastava tužbe u iznosu od 240,00 KM, prisustvo na pripremnom ročištu dana 26.10.2022. godine u iznosu od 240,00 KM, prisustvo nastavku pripremnog ročišta dana 21.11.2022. godine u iznosu od 120,00 KM, prisustvo nastavku pripremnog ročišta održanom dana 14.12.2022. godine u iznosu od 120,00 KM, prisustvo na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 28.02.2023. godine u iznosu od 240,00 KM, prisustvo na nastavku ročišta za glavnu raspravu održanom dana 14.04.2023. godine u iznosu od 120,00 KM, prisustvo nastavku ročišta za glavnu raspravu održanom dana 05.06.2023. godine u iznosu od 120,00 KM, te taksu na tužbu u iznosu od 20,00 KM, te taksu na presudu po odluci suda.

Sud je smatrao osnovanim troškove tužitelja u iznosu od 1.180,00 KM, a koji troškovi se odnose na sastav tužbe, zastupanje na pripremnom i ročištu za glavnu raspravu u iznosima od po 240,00 KM, prisustvo na nastavku pripremnog ročišta dana 21.11.2022. godine u iznosu od 60,00 KM, prisustvo nastavku pripremnog ročišta održanom dana 14.12.2022. godine u iznosu od 120,00 KM, prisustvo na nastavku ročišta za glavnu raspravu održanom dana 14.04.2023. godine i dana 05.06.2023. godine u iznosima od po 120,00 KM, te taksu na tužbu i presudu u iznosu od po 20,00 KM, a koji iznos je Sud dosudio tužitelju imajući u vidu označenu vrijednost spora i činjenicu da je tužitelj u cijelosti uspio sa tužbenim zahtjevom, te tužene obavezao da tužitelju solidarno naknadu troškova u navedenom iznosu.

Sud je odbio zahtjev tužtelja za naknadu troškova parničnog postupka prisustvo na nastavku pripremnog ročišta dana 21.11.2022. godine u iznosu od 60,00 KM, primjenom odredbe člana 13. stav 6. Tarife obzirom da je ročište odloženo na samom početku na prijedlog parničnih stranaka.

Kako je tuženi nije uspio u sporu, to je Sud njegov opredijeljeni zahtjev za naknadu troškova postupka odbio kao neosnovan.

S u d i j a
Edita Velagić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 30 dana od dana donošenja Presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.